

tienter, som troenge dertil, uden at afforte Dpholdet langt mere end tilbørligt for andre. For at Bevillingen kan anvendes paa en fyldestgjørende Maade, maa den forhøies til det Dobbelte af det hidtilværende Beløb.

Til III. 22. Som det vil erindres, er der stillet til Raadighed for dette Ministerium, dels i Finantsaaret 1887—88 et Beløb af 1,530 Kr. til Tilveiebringelse af Ufbildninger i Vvstryk af Figurgrupperne paa Dronning Christines Altertavle i Odense, dels i 1888—89 og 1889—90 3,000 Kr. aarligt til Udgivelse af Ufbildninger i Vvstryk af Altertavler fra den senere Middelalder, jfr. i det Hele Folkethingets Finantsudvalgs Betænkning om Finantslovforslaget for 1888—89, Side 110.

Det paagjældende samlede Arbejde er hidtil blevet saaledes fremmet, at Fotograferingen er tilendebragt, forsaavidt angaar Dronning Christines, Viborg Sønderjogns Kirkes og Søby Kirkes Altertavler, og paabegyndt for Aarhus Domkirkes Altertavles Vedkommende, medens Mangfoldiggjørelsen af Fotografiibillederne i Vvstryk er begyndt, forsaavidt angaar den første og den sidste af de nævnte Tavler. Men paa Grund af de nævnte mærkelige Altertavlers Kunstværds og tildels meget betydelige Størrelse vil man med en saadan Fremstillingsmaade, som er dem værdig, næppe ved Hjælp af de til Raadighed stillede Beløb kunne naa synderligt længere end til at udgive disse 4 Mindesmærker ledsagede af en fælles Text.

Som bekendt er der imidlertid uagtet alt, hvad der i Tidens Løb er gaaet til Grunde, levet os en saa talrig Række af Altertavler fra Middelalderens Slutning i vore Kirker, ikke mindst paa Landet, at et Udvalg, der skulde give en nogenlunde tilsvarende Fremstilling, af Indholdet af de Forestillinger, som den Tid satte mest Pris paa, og tillige søge i Ufbildning at bevare endel af de Stykker, der mangensteds med stærke Skridt synes at gaa deres Undergang i Møde, maatte være langt omfangsrigere, end naar man indskrænkede sig til at blive staaende ved de ovennævnte saa, i sig selv saa fortrinlige Mindesmærker. Da nu tilmed Interessen for den paagjældende Art af Fortidslevninger er i stærk Stigning her i Landet ligesom i det øvrige Europa, kan man ikke andet end finde sig opfordret til at fremsætte Begjæring om en Bevilling til fortsat Udgivelse af Altertavler. Ved en saadan vilde man være istand til at fremskille Altertavler fra mange forskellige Steder i Landet, da Flertallet af Altertavlerne ere mindre og derfor ikke vilde kræve mere end nogle ganske saa Ufbildninger hver.

Til III. 23. Funderingsarbejderne ved Kunstmuseumsbygningen ventes fuldførte i Løbet af indeværende Finantsaar, saaledes at Opførelsen af Murene over Jorden kan begynde i Foraaret 1890. Efter det af Arkitekterne Professor Dahlerup og Møller afgivne Overflag maa der til Bygningsarbejdet paaregnes et Beløb af c. 750,000 Kr. i 1890—91.

Til III. 24. Som Konto 27 paa Finantslovforslaget for 1889—90.

Til III. 25. Som Konto 33 paa Budgettet for 1889—90.

Til III. 26. Som Konto 34 paa Budgettet for 1889—90.

Til III. 27. Til Anlæg til det qgl. Theaters Forsyning med elektrisk Belysning.

De mange Theaterbrande, som i Udlandet ere indtrufne i de senere Aar, ere for den allerstørste Del opstaaede paa Scenen under Forestillingen og forarsagede ved Gasbelysningen. Denne Belysningsmaade er i dobbelt Retning brandfarlig. Gassen udtørre Luften og opheder i høj Grad de brændbare Stoffer, der omgive Scenerummet, hvad der blandt Andet viser sig deri, at de over Scenen ophængte Lærredsstykker (Sofitterne) efter Afbenyttelsen ofte ere saa varme, at de næppe kunne berøres med Hænderne. Den ubetydeligste Antændelse har derfor til Følge, at Ilden med rivende Hurtighed griber om sig, og den store Brandfare, som er særlig for Theatrene, ligger netop deri, at Scenerummet saa at sige i et Øieblik kan være helt omspændt af Flammer. Dertil kommer, at de aabne Gasblus give den rigeligste Anledning til Antændelse, og hvormeget man end søger at isolere dem, ere de altid farlige i deres let fængelige Omgivelser. Saalænge Gasbelysningen anvendes, kan Faren for Antændelse og for Ildens vældige Udbredelse i Scenerummet kun i forholdsvis ringe Grad begrænses. Opmærksomheden har derfor under disse Forhold navnlig været rettet paa Foranstaltninger, som kunne forsinke Ildens Udbredelse til Tilskuerspladsen og lette Udgangen fra denne for Publikum. Der er imidlertid ved de sidste Theaterkatastrofer vundet sørgelig Erfaring for,